

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

Contr. III. Quis possit mutare Pœnitentiam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

ter contra Confessarij intentionem, esset grave peccatum: vt si præcepisset singulis mensibus confiteri, tunc si integro mense intermitteres, graviter contravenires præcepto Confessarij. Si verò præciperet, vt intra mensem iterum confitearis, dilatio alteriusve diei ultra mensem, non esset gravis.

CONTROVERSIA III.

Quis possit mutare Pœnitentiam.

1044. Dicendum est contra Portell, Villalobos, & Dianam, non posse pœnitentem ipsum mutare pœnitentiam, ne quidem in opus aliud evidenter melius. Probatur. Satisfactio est debita ex præcepto: quando autem aliquid debetur ex præcepto, non est in potestate obligati mutare in id quod est, & iudicat ipse esse evidenter melius: v.g. esset evidenter melius dare elemosynam 100. aureorum, quàm recitare vno die Horas Canonicas, nec tamen licet commutare hanc obligationem in illud opus. Ratio à priori est, quia licet sæpe in casu particulari legislator esset optimè contentus, si interogaretur, vt hoc pro illo substitueretur, vniversalis tamen licentia commutandi ad arbitrium subditi, nec expedit, nec legislator in illam consentire censetur, propter periculum certum frequentissimi abusûs huius licentia.

Obijciunt. Potest vovens mutare votum in aliud melius, ergo & pœnitentiam. Negatur paritas. nam periculum abusûs in commutanda re præcepta, provenit originaliter ex eo, quod præcepti & legis obligatio, vtpote proveniens ab alio, sæpe sit nobis ingrata, & juxta naturalem propensionem nitamur in vetitum, & sæpe non assequamur quis sit finis præcepti, aut legis: inde fieret, vt non nisi cum maximo præiudicio finis legis posset esse potestas vniversalis pro libitu subditorum commutare obligationes legis & præcepti, & cessaret maxima ex parte, si non omnino, subordinatio, conformitas, & reverentia erga Magistratus. At verò obligatio voti est omnino voluntaria, & primò grata: non sumus autem, perse loquendo, propensi ad mutandam voluntariam obligationem in aliam evidenter meliorem.

1045. Dicendum 2. Alium Confessarium posse pœnitentiam ab alio inunctam commutare, si peccata saltè graviora denuò audiat; tunc

enim causam ab alio iudicatam denuò iudicat, succedens priori Iudici in eodem tribunali; sicut secundus Episcopus potest moderari vel mutare pœnam ab antecessore impositam. Quo casu pœnitentia à secundo confessario imposita, non evadit pars integralis prioris Sacramenti, quia non est impletio prioris præcepti. Neque est absurdum prius Sacramentum hoc modo reddi incompletum, quia non deest tunc aliquod complementum requisitum: nam pro illis peccatis satisfit per pœnitentiam in secundo iudicio impositam. Quodli (prout fieri convenit) Secundus Iudex aliquid prioris pœnitentia retineat, tunc potest illa pars esse complementum vtriusque Sacramenti, sicut eadem aqua duplicis baptismi.

Loquendo denique de eodem Confessario, probabile est, quod asserit Lugo, posse eum mutare pœnitentiam etiam post quodvis longum tempus, modò adhuc saltè confusè recorderetur peccatorum, etiamsi non fiat nova confessio. Nam sicut ipsa executio pœnitentia, quantumvis serò facta, est complementum & pars Sacramenti, & cum prioribus moraliter coniungitur, ita & illa mutatio pœnitentia ab eodem Iudice facta.

1046. Pro Coronide quæres, an Satisfactio Sacramentalis exhibita post absolutionem, causet aliquem gradum Gratia sanctificantis ultra illam, quam causavit Sacramentum per partes suas essentielles, nempe quando fuit finita forma absolutionis. S. Thomas planè id fieri supponit, nec potest commodè in aliun sensum trahi q. 90. a. 2. ad 2. eum sequuntur Cajetanus, Sorus, Suarez, & Turrianus, ac probabilem vocat Dicastillo. Contraria est valde communis. Neutra habet convincens argumentum, & ideo negativa præfertur, quia non debet sine gravi fundamento affirmari talis vis causativa. Fundamentum affirmativæ opinionis est, quia Satisfactio est pars Sacramenti: ergo debet causare gratiam. & esse tantum partem integram, quæ si præsupponat tempore positas partes essentielles, non debet novam gratiam superaddere, cuius instantiam asserunt aliqui in Extrema Vnctione. Sufficit ergo ad partem integram, vt sit apta causare gratiam, quando præcedit vltimam partem essentialem. Et hæc de Pœnitentia Sacramento (prætermisissis quæstionibus alijs, in quibus plus valet Legum auctoritas, & numerus asserentium, quàm differentium ratiocinatio) dicta sufficiant;

Ad Majorem DE I Gloriam.

INDEX

